

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

# Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)  
 "Όσο να τακτοποιηθή πήδησα απ' το κρεβάτι και ντύθηκα, τρελλίζοντας σάν μεθυσμένος. 'Ο πυρετός μ' έζαιγε... Τ' αυτιά μου βούϊζαν φοιζιά... Μόλις ή Λιάνα μ' αντίκρισε όρθιον, ντυμένον, αναστατωμένον, έσφιξε μιά σπαρακτική κραυγή και μ' άρπαξε στην άγκαλιά της.  
 — Ζάκ !... Χρυσέ μου Ζάκ !...  
 — Λιάνα... 'Αν ήξερες πόσο ύποφέρω !...  
 — Θέλεις λοιπόν να πεθάνεις ;  
 Θεός να με κόμης να τρελλαθώ ;  
 Γονάτισα μπροστά της έξαντλημένος πειά, μη μπορώντας να σταθώ στά πόδια μου... 'Εσφίξε το κεφάλι μου στην άγκαλιά της με λαχτάρα, τά μάτια της βούρξωσαν :

— Γιατί τόκαμες αυτό ; 'Αν ήξερες, Ζάκ, πόσο με κόμεις να ύποφέρω ! Είσαι τόσο άρρωστος αγαπημένε μου ! Τό κεφάλι σου κλαίει από τόν πυρετό... Σε παρακαλώ Ζάκ, σε ίκετεύω, ύποσχέσου μου πως θά ήσυχάζης...  
 — 'Επιμένεις Λιάνα ;  
 — Σε ίκετεύω !  
 — Μου ύπόσχουσαι πως αν συμβή τίποτε με τόν 'Ερνέστο, θά ρθής άμέσως έδω ;  
 — Ναι, σου τό ύπόσχομαι.  
 — Και θά μείνης μαζί μου, για πάντα ;  
 — Μαζύ σου... 'Όσο ζω...  
 — Δέν θά με ξεχάσης ; Θά ρθής πάλι γρήγορα να με δής αν ό 'Ερνέστος δέν ύπομιαστεί τίποτε ; 'Υποσχέσου το...  
 — Σου τό όρκίζομαι !...  
 — 'Αγάτη μου !...  
 — Φίλε μου !...  
 Τά χείλη μας ένώθηζαν σ' ένα θερμό, παραιταμένο, άτέλειωτο φιλή, σ' ένα φιλή λατρείας, τρέλλας, πόνου, άπελπισίας !...

'Εξαντλημένος, συντετριμμένος, με βαρεία την καρδιά, της έδωσα τό χέρι :  
 — 'Αντίο Λιάνα...  
 — Χαίρε αγαπημένε μου... Θάρρος !  
 — Θά ζω με την έλπίδα του έρχομού σου.  
 — Θά κόμω ότι μπορώ για να σε ξαναδώ... Χαίρε... Χαίρε φίλε μου, αγάτη μου !...  
 Μουστειλε ένα φιλή καθώς έφυγε γρήγορα-γρήγορα, μ' ένάτταζε γεμάτη άγωνία για μιά άκόμη φορά, πέρασε στο διάδρομο, φόρεσε τό καπέλλο της, διπλώθηκε στο μαντώ της και κατέβηκε...

Τήν είδα απ' τό τζάμι ν' άνεβαίγη σ' αμάξι που την περίμενε, της έστειλα τά πειό τρελλά φιλιά κ' έπεσα στο κρεβάτι μου κλαίγοντας άπελπισμένα...  
 Είχε φύγει !...  
 "Ήμουν πάλι μόνος, άπελπισμένος, άρρωστος...  
 'Ο πυρετός μου είχε δυναμώσει...  
 Με τή λέξη μου αναστατούσαν τώρα και ή άνησυχία για την Λιάνα. Τί θάλεγε στόν 'Ερνέστο ; Πώς θά δικαιολογιόταν ; Θά την πίστευε ;  
 Κι' αν την άνάγκαζε να περιουσιθί στο σπίτι ;  
 Πότε θά την ξανάβλεπα πειά ;  
 Γδύθηκα κ' έπεσα στο κρεβάτι. Αισθανόμουν τόν έαυτό μου πολύ άσχημα. 'Ο πυρετός μ' έψηγε...  
 'Η οίζονόμος τό άντελήφθη κ' έστειλε να φωνάξη τό γιατρό...  
 Μά τι να μου κόμης ό γιατρός ;  
 Γιατρεύονται οι έρωτευμένοι !...  
 "Όσο να ξαναδώ τη Λιάνα, όσο να την κόμω δική μου, δέν θά βρω ήσυχία σ' αυτό τόν κόσμο...

('Απ' τό ήμερολόγιο της κομήςσης Ρ...)  
 (Τό μεσημέρι)  
 Πόσα γεγονότα σήμερα !  
 Πόσα χτυποκόρδια !...  
 Τι συζητήσεις και τί άγωνία... Πόσες περιπέτειες !...  
 'Ο κ. Σαβάζ μ' έπεριμενε στην αίθουσα και όμως έδίσταξα να πάω...  
 'Ακουγα τό νευρικό βηματίμα του πάνω-κάτω και σφιγγόταν ή καρδιά μου...  
 Καταλάβαινα τι είχε συμβεί. Πήγε στο γιατρό, δέν βρήκε εκεί τη Λιάνα και γύρισε όργισμένος, άνάστατος...  
 Μόλις μπήκα ό κ. Σαβάζ μουρμούρισε μιά ματιά σάν νάθελε να εισχωρήσει εις τά βάθη του μυαλού μου.  
 'Εγώ χαμογελαστή, παρ' όλη την άγωνία πούνοιωθα — τόν

πλησίασα και του είπα άδιάφορα δήθεν :  
 — Λοιπόν ήσυχάζατε ;  
 'Ο κ. Σαβάζ δέν άπάντησε.  
 Κάμνοντας πως δέν προσέχω τό θυμωμένο του ύφος και τή σιωπή του την άπειλητική, ξανάπα σιάζοντας μερικά μιμιπελό σ' ένα μικρό τραπέζι :  
 — Πού πάει ή Λιάνα ; Καθήστε λοιπόν... Δέν πιστεύω να φύγετε άμέσως. 'Εξω βράχει. Θά ρθή από δω βέβαια ή κυρία σας ;  
 — Αυτό θέλω να μάθω και γω άκριβώς ! μούγγουσε ό κ. Σαβάζ.  
 Καμώθηκα πως ξαφνιάστικα και τόν κότταξα με έκπληξη :  
 — Θεέ μου ! Τι σάς συμβαίνει ! Πώς είσθε έτσι ; Με συγχωρείτε που δέν σάς έπρόσεξα... Καθήστε σας παρακαλώ...  
 — Εύχαριστώ... όχι.  
 — Σας συμβαίνει τίποτε ;  
 — Κυρία κόμησησα...  
 — Κύριε Σαβάζ...  
 — Κυρία κόμησησα σας... σας έξορκίζω, σας παρακαλώ, λέστε μου πού εινε ή Λιάνα ;  
 — Θεέ μου ! Γι' αυτό είσθε άνήσυχος ; Τι συνέβη λοιπόν ; Δέν την είδατε ; Πέστε μου λοιπόν...  
 — Καλύτερα να μού πητε οσις. Σας ξερετε έξεινω που ζητώ νά μάθω.

— 'Εγώ ; Τι θέλετε να πητε ;  
 — Θέλω να μάθω πού εινε ή γυναίκα μου !  
 — Δέν ήταν στού γιατρού της ;  
 — Κυρία κόμησησα, φθάνει πειά. 'Ας τελειώνει αυτή ή κωμωδία...  
 — 'Η κωμωδία !...  
 — Ναι, πρόκειται περι κωμωδίας. Δέν μου λέτε την άλήθεια...  
 — Κύριε Σαβάζ !...  
 — Μου είπατε πως ή γυναίκα μου πήγε στού γιατρού της. Δέν εινε άλήθεια. Σας ζητώ συγγνώμη για την παραφορά μου, μά έδω δέν χρειάζονται πλέον λεπτότητες. Θέλω να μάθω πού εινε ή γυναίκα μου. Πέστε μου πού εινε και θά φύγω άμέσως. Δέν θά σας ένοχλήσω πειά. Μόνον σας ξερετε...  
 — 'Απατάσθε κύριε ! Δέν ξερω τίποτε...  
 — Δέν ξερετε !... Και όμως ήθελε κατ' εθθειάν στο σπίτι σας. Σε λίγο έφυγε. Αυτό τό ξερω καλά. Πρέπει να σας ειπε πού πηγαίνει.  
 — Σας τό είπα... Μου είπε πως θά πήη ως στού γιατρού της και θά γυρίση. Σας μού λέτε πως δέν έπληγε στού γιατρού. 'Εστο... 'Αν είχατε λίγη ύπομονή θά έπεριμένετε να τό μάθετε από την ίδια. 'Εκτός αν δέν έχετε έμπιστοσύνη και στη γυναίκα σας και φυσικά δέν θά έχετε καμιά έμπιστοσύνη άφού την παραφυλάττετε. Είστε άποτροπαίο !  
 Είπα θυμώσει πραγματικώς.  
 Τά λόγια μου του κόμανε έντέπρωι.  
 "Ήσυχασε κάπως, στάθηκε εμπρός μου και μού είπε με πειό γαληνευμένη φωνή :



Παρουσιάστηκε ή Λιάνα ταραγμένη...

— Σας ζητώ συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου. Συγχωρήστε με σας παρακαλώ. 'Αν ξερατε πόσο είμαι άνήσυχος !... 'Η Λιάνα...  
 — 'Η Λιάνα ;...  
 Δέν θέλησε να έξηγηθή. Κούνησε τό κεφάλι του, έκαμε μιά χειρονομία και είπε :  
 — Είμαι άνω-κάτω αυτές τις ήμέρες. Καί ή Λιάνα δέν εινε ή ίδια. 'Εχει μεταβληθεί τόσο. Με λαγχολεϊ και νευριάζει χωρίς λόγο. Τής ζήτησα να μού πη τι έχει, μά δέν θέλησε. Δέν είχε ποτέ μου στικά. Μου τά έλεγε όλα. Τί της συμβαίνει ; Καταλαβαίνε τε



Καταλαβαίνε τε

### ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

#### Πουλί με κεφάλι... φάλαινας!

Στόν ζωολογικό κήπο του Λονδίνου βρίσκεται ένα από τὰ πιό τερατώδη πουλά που υπάρχουν στόν κόσμο. Φαντασθήτε ότι έχει κεφάλι... φάλαινας! Τό παράδοξο αυτό τέρας τό αγόρασε στό Σουδάν ένας άγγλος αξιωματικός από έναν Ιθαγενή. Ή όλη του εμφάνιση είναι ό,τι γελιομώστερο και άντικειμητικώτερο μπορεί νά φαντασθή κανείς. Τό άνω μέρος του σώματός του σκεπάζεται από φτερά γαλάζια. Γαλάζιος είναι και ή φτεροθύλας του, οι όποιες όμως είναι επίσης στολισμένες και με λευκές στρογγυλές βούλες. Τά πόδια του είναι μαύρα, τό στήθος γκριζό, τό άμφος του χρώματος καφέ σκούρου, τό άριστερό του μάτι καφέ άνοιχτό και τό δεξιό του πρασίνο!...

Τό περιεργό αυτό και πολύχημοτότατο πουλί όνομάζεται «βασιλικός φαλινοκέφαλος» και άπαντάται σέ έλοχληρα κοπάδια στις έλώδεις όχθες του Άνω-Νείλου, καθώς και πολλών παραποτάμιων του. Ό τρόπος κατά τόν όποιο πετούν και περατούν οι βασιλικό φαλινοκέφαλοι είναι περιεργώτατος. Όταν τρομάξουν πετούν πάνω άπ' τό νερό τών ποταμών, για νά φτάσουν στην άνωκρηνή όχθη. Δέν τά βγάδουν όμως πέρα. Κοιράζονται εύκολα—τούς βραχίονες φαινόται τό χοντρό τους κεφάλι—και πέφτουν στό νερό, όπου και πνίγονται! Τό πέταγμα τους είναι συνήθως χαμηλό και άεργώτατο. Όταν όμως άκούσουν κοντά τους καμιά τουρτουριά, ό τρόπος τους άναγκάζει ν' άνοιξουν τά φτερά τους νά πετάξουν και νά φτάσουν σέ μεγάλα ύψη άπ' όπου, άφού διαγράψουν δυό-τρεις κύκλους στόν αέρα, καταβαίνουν και καθήονται στις κορρές τών ψηλότερων βέντρων. Μένουν εκεί άρκετή ώρα, κατοπτίζουν τά πέριξ και ξανακαταβαίνουν στά έλη τους όταν βεβαιωθούν ότι κάθε κίνδυνος εφέλιπε. Ή κυριώτερα τους τροφή είναι τά ύαγια.

#### 'Ο... «Σιωπηλός Νάος»!

Στό Σικάγο της Αμερικής (πού άλλου!) υπάρχει ένας πρωτότυπος πτότος νάος. Μέσα στόν ναόν αυτόν βασιλεύει και κατά τās ήμέρας πού ψάλλεται ή λειτουργία άκόμη, άκρα σιωπή. Δέν άκούγεται ό παραμικρός ήχος φωνής. Οι παπάδες διαβάζουν τό ευαγγέλιο και τελούν ή λειτουργία... άπό μέσα τους—όπως λένε κοινώς—οί δέ πιστοί, σ' όλο αυτό τό δίστασμα, μένουν επίσης σιωπηλοί, ρυθμισμένοι στην άνάγκη του σχετικού μέρους της «Γραφής». Ή έκκλησία αυτή είναι άγγλικανική και όνομάζεται «Νάος τών Αγγέλων Πάντων». Ό λόγος δέ για τόν όποιο βασιλεύει εις αυτόν άπολύτως σιωπή, είναι, άπλούστατα, ό εξής: Ίερεις και πιστοί είναι... κωφάλαλοι!

Ό παράδοξος αυτός νάος έκτίσθη πρό 52 έτών. Δέν έτελείτο όμως και τόσο συχνά εις αυτόν λειτουργία, γιατί οι κωφάλαλοι παπάδες είναι είδος κήπος σπάνιο!... Από τό 1904 όμως μέχρι σήμερα, στην έκκλησία αυτή λειτουργεί ένας περίεργος κωφάλαλος παπάς, ό άδυσμώτατος Τζόρτζ Φλίκ. Πλέον τών 150 πιστών γεμίζουν, κάθε Κυριακή, τόν μικρό χώρο της έκκλησίας. Μετά τήν θεία Λειτουργία, ό άδυσμώτατος Φλίκ, άνεβαίνει στόν άβωνα και άπό εκεί... άπαγγέλλει τό κήρυμα της ήμέρας με τίς γνωστός συνήθηντικās χειρονομίες τών κωφάλαλων. Και τό εύλαβές έκκλησίασμα τόν άντιλαμβάνεται και τόν κατοικεί θρυμάσια...

#### ...Και όλίγη πρωτότυπη μηχανική

Έτους νά φάτε ποτέ... φιλέτο λεονταριού ή... κοτολέττες λέκινας! Όχι! Ή, τότε λοιπόν χάστε! Γιατί, καθώς τυλλάχτοστον αναφέρει ένα τελευταίο γαλλικό επιστημονικό περιοδικό, τό κρέας του λεονταριού είναι κάτι τό έξαισι σή γεύση, έν άντιθέτως προς τό κρέας άλλων άγρίων ζώων, της τίγρης π. χ., τό όποιο είναι... άηδέστατο!

Τό έν λόγω περιοδικόν παραθέτει και άλλες σχετικās πληροφορίες οι όποιες, ειμειθα βεβαίαι, ή άνοιχτήρουν έξαιρετικά τούτο... κολλιδούλορ έκ τών άναγνωστών μας.

Πρώτα-πρώτα συνιστά ήμερος τό κρέας του... ρινόκερου, τό όποιον όταν μηχανεύθη, γράζει, επιτυχώς άπό κανέναν ειδίκοιν Ιθαγενή μάγειρα, μοιάζει υπερβολικά στή γεύση, με χειρίνο ψητό!

Εάν όμως σάς πέσει δύσκολο κάπως τό πρινμη, φηθήτε κρέας ρινόκερου, ή, τότε μπορείτε νά δοκιμάσετε, ανεγείψτε τό γαλλικόν περιοδικόν, ποδαρικά και... «προσοκίδα»... έλέφαντος, τά όποια είναι—τονίζε!—έξαιρετος μεζές! Τό κρέας του έλέφαντος μοιάζει στή γεύση με τό κρέας του μούσου και είναι τρυφερότατο!

Τό θρακιώτερο όμως και γευστικώτερο από όλα αυτά τά φαγητά, έξέρτε ποιά είναι! Άπλούστατα! Έκείνο πού παρασκευάζεται με κρέας... φειδιού! Όχι βέβαια έκ τών φαριμακρών!... Άν λοιπόν μαγειρέψουν κρέας φειδιού και σς τό θώσουν νά τό φάτε με κλειστά μάτια, ή ά στοιχηματίσετε ότι πρόκειται περί κλομαγειρευμένου λαγού!

Άντε, λοιπόν, ήμπερς! Ή περιμένουν οι κολλιδούλοι μας για ν' άρχίσουν νά μηχανεύρουν λεοντάρι με τίς μπάμες, ρινόκερο ψητό, προσοκίδα έλέφαντος... τηγαניתή και φειδι... σαμψί!...

πειά τις άνησυχίες μου. Σήμερα βγήκε πρωί. Άνήσυχος χωρίς νά ξέρω και γώ γιατί, παρασυρόμενος από άγνώστους και άόριστους φόβους βγήκα μαζί της. Ήρθε έδώ. Κατόπι βγήκεάλιν. Ήθελα νά τρέξω κοντά της, μά συγκρατήθηκα. Έντροπήκα. Έσκέφθηκα νά ρθώ έδώ σέ σάς και νά σάς παρακαλέσω νά μου πητε τί συμβαίνει. Και νά... Σας παρακαλώ... Πέστε μου τί ξέρετε!...

— Φίλε μου, τί είναι αυτά πού λέτε; Τι θέλετε νά ξέρω; Έχετε παραξηγήσει φαίνεται ή φτωχή μου φίλη. Ή γυναίκα σας δέν έχει αλλάξει καθόλου.

— Τό λέτε σεις αυτό. Κι' αν αγαπά κάποιον!...

— Παραξηγήσεις και τίποτε περισσότερο. Αυτό είναι όλο... Έμεις ή γυναίκες έχουμε περιόδους νεύρων. Μεταλλοχολούμε χωρίς λόγο. Καταντούμε άγνώριστες. Κάτι τέτοιο θά συμβαίνει και στη Λιάνα...

— Μαζάρι νά είναι έτσι. Έν τούτοις...

— Τι θέλετε νά πητε;

— Άνησυχώ τοσορά. Πού έχει πάει; Γιατί δέν γύρισε άκόμη;

— Μή άνησυχίτε δά και τόσο. Νά δητε πού θάρη άπό στιγμή σέ στιγμή, όλα θά εξηγηθούν και θά τό μετανοιώσετε πού τήν όποιασθήκατε...

Έξαφνα ήρθαν και με έδοποιήσαν πώς κάποιος με ζητεί. Ό κ. Σαβάζ ύπομνήθηκε. Τού ζήτησα συγγώμη και βγήκα. Ήταν ό θυρωρός. Μού ειπε πώς έδωσε τό γράμμα μου και πώς ή Λιάνα θά γ'νοιζε άμέσως.

Όταν ξαναμύηκα στην αίθουσα ό κ. Σαβάζ με κούταξε πάλι κατάματα, ζητώντας νά μαντέψη τās σκέψεις μου.

— Ήταν μά μικρή όργάνη άπ' ή μοδίστα μου, τού ειπα. Καθήστε όμως... Γιατί έξακολούητε νά ηργαίνετε επάνω-κάτω; Δέν έβεβαιωθήκατε, δέν ήσυχάσατε άκόμη;

— Δέν θά ήσυχάσω, μού απάντησε στενάζοντας, αν δέν δώ ή Λιάνα, αν δέν μιλήσω μαζί της.

— Άν έχετε λίγη όπομνήη θά γίνη κι' αυτό σέ λίγα λεπτά. Δέν ύποθέτω ν' άόρηση ή Λιάνα περισσότερο...

Έξάθησε πάλι στο τζάκι σιωπηλός, χωρίς νά λέη λέξη, βυθισμένος σέ σκέψεις...

Έξάθησα αντίκρυ του έχοντας τεταμένο τό αυτί, περιμένοντας ν' άκούσω τό κουδούνι νά χτυπά.

Είχα έδοποιήσει τήν κωμαριόρα νά πη της Λιάνας μόλις θάόχοταν πώς ό άντρας της περιμένει άκόμη επάνω...

Ήμουν βεβαία πώς δέν θ' άόρησε και πολύ. Άρχει μόνον νά έβρισκα μία σπαστή και λογική δικαιολογία για τόν άντρα της...

Ό κ. Σαβάζ μ' έζήτησε κάθε τόσο λοζά, με τήν άση του ματιού. Μ' όσα κι' αν τούτα πει, δέν είχε καθησυχάσει. Ύπομνήτοαν!...

Άξαφνα άκούσαμε νά χτυπά τό κουδούνι, γοήγορα, νεογιά, παροταταμένα. Ό κ. Σαβάζ άνεπήδησε σάν νά ξυπνούσε από κάποιον όνειρο.

Σηχώθηκα άμέσως επάνω, έτοιμη νά τρέξω έξω.

— Είναι ή Λιάνα! ειπε ό κ. Σαβάζ άνησυχος κι' άνυπόμονος.

— Ύποδέτο, τού ειπα. Καθήστε νά πάω νά δω. Μή κάνετε έτσι.

— Επιτρέψτε μου νά ρθώ μαζί σας. Μού τούτε αυτό μ' ένα τρόπο πού δέν έπαρινε άντίορηη. Για νά τόν κάμω νά πιστέψη πώς δέν συνέβαινε τίποτε τό ύποπτο, τόν άφησα νά με άκολούηση.

Προχωρούσαμε προς τό κοριντόρ, όταν άκούσαμε κάποιον ν' άνεβαίνει βιαστικά.

Ήταν ή Λιάνα!

Άνεγνώρισα τό βράδιμά της. Τό ίδιο συνέβη φαίνεται και με τόν κ. Σαβάζ, ό όποιος προχώρησε χωρίς διαταγή μπρός.

Έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ή Λιάνα, ταραγμένη, άνάστατη. Μόλις είδε τόν άντρα της προχώρησε προς αυτόν έφοβήχοντας συγχινημένα:

— Ερνέστε! Είσαι έδώ; Ά! πόσο είμαι ευτυχισμένη!... Λίγο έλλαινε νά μη σέ ξαναδώ πειά... Έγύρισες έπειτα προς τό μέρος μου κ' έξακολούησες σταν ίδιο τόνο:

— Δότε μου ένα ποτήρι νερό. Άγαπητή μου, λίγο νερό σέ παρακαλώ. Άχ! πόσο φοβήθηκα! Και τό χέρι μου!... Θεέ μου! τί τρομερό πού ήταν!...

Ό κ. Σαβάζ τήν κατούσε έμβρόντητος. Κ' έγώ τό είχα χαμένα.

Μιλούσε σοβαρώς;

Μπορούσε νά ύποζοιόναται τόσο φυσικά, τόσο άβίαστα;

Τά φορέματά της ήσαν άνω-κάτω, λασπωμένα και ρογιμένα. Τό χέρι της, άπ' τό κάτω μέρος της παλάμης ως τόν καρπό ήταν σχισμένο και καταματωμένο!...

Είχα βεβαιωθεί πειά ότι κάτι σοβαρό, κάτι τό έκτακτο της συνέβη και περίμενα ν' άκούσω τί θά έλεγε...

(Ακολουθεί)



Κι' αν αγαπά κάποιον!...

